

Man fik end altsaa til nyt frit Valg paa eet Medlem. Ved den foretagne Stemmegiining afgaves der 71 Stemmer, hvoraf 7 vare blanke; der var saaledes 64 gyldige Stemmesedler. Valgt blev Woffen med 47 Stemmer. (G. Petersen havde 30 Stemmer).

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1879 til 31te Marts 1880.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1—1122).

Solstein-Ledreborg: Mine Herrer! Den Rigsdagsamling, der sluttede i Foraaret dette Aar, endte, som Alle ville erindre med en forholdsvis fredelig Tilstand, en Tilstand, som i Kortshed egentlig kan betegnes derved, at det, efter at Ministeriet i Fjor havde gjort det Skridt, som af det store Flertal af det danske Folk be-
tragtedes som liggende udenfor Grundloven, værende i Strid med Grundloven, paany var lykkes at føre vore offentlige Forhold tilbage paa et Grundlag, der af Alle erkjendtes for loeligt. Dette var lykkedes paa en saadan Maade, at paa den ene Side enhver endog saa tilsyneladende Godkjendelse af det af Ministeriet foretagne Skridt var undgaaet og paa den anden Side, at der af Folkethingets Holdning til dette Skridt ikke kunde udledes nogen som helst Præcedens for Fremtiden i Favør af det, men at det tværtimod var slaaet fast, at Folkethingets Stilling til denne Sag var den, som Folkethingets Stilling altid maa siges at have været, nemlig en absolut Fordømmelse af provisoriske Finantslove, en utvetydig Erkjendelse og Udtalelse af disse Loves grundlovsstridige Natur. Det var saantidig dermed lykkedes at tilveiebringe en noget fredeligere og mildere Stemning i det Hele paa Rigsdagen end den, der havde været i de senere Aar, der var, om jeg saa maa sige, aabnet en Mulighed for en frugtbringende Forhandling mellem Thingene i Fremtiden, en Mulighed for, at Landet overhovedet kunde komme til No og komme ud af de Tilstande, som jeg tror, vi Alle her i Landet i adskillige Aar have sukket under og alle Partier i det Hele have bellaget sig over herhjemme. For hele denne gode, rolige og fredelige Tilstand tror jeg, at jeg uden Overdrivelse tør have det Parti, som jeg har den Ære at være Medlem af, Æren for. — Æren for, at denne Tilstand var tilveiebragt, tror jeg, uden nogen som helst Præleri, men med fuld Anerkjendelse fra alle baade Modstandere og Bønnen Landet over, væsenlig tilkommer vort Parti som en Følge af det Maadehold og den Besindighed, som vi have udvist i hele forrige Rigsdagsamling, og den Konsekvents, hvormed vi have ført vor Holdning igjennem fra den

8de November til den 1ste April. Det er mærkeligt nok, at denne vor Holdning er bleven forunderlig misforstaaet fra enkelte Sider. Det er saaledes blevet paastaet af Forskjellige og af forskjellige Partier — navnlig af eet — at, naar vi have betraadt denne rolige konsekvente Vej, da var Grunden dertil visse Forpligtelser, vi havde indgaaet, Saabot om visse Løfter, der skulde opfyldes, og Andet af lignende Art. Jeg siger, det undrer mig, at disse Misforstaaelser ere komne frem, thi vi have aldrig givet Anledning til dem, vi have aldrig talt om noget Saadant. Jeg tør endog saa bestemt benegte, at noget Saadant har fundet Sted, og jeg skal derfor nu, da Anledning gives dertil, og det ikke har saa lidt at sige, hvorledes hele vor politiske Stilling opfattes — saavel vor Fortid, vor Stilling ifjor, som den Holdning, vi væsenlig ville komme til at indtage i Aar — bestemt udtale, at der fra vort Partis Side ingenfinde er givet eller taget Løfter af Noget; hvad vi have gjort ifjor, er ikke sket i Senhold til nogen Overenskomst eller i Tillid til Løfter; saadanne ere ikke givne, ikke tagne og ikke brudte. Det er sket, fordi vi ansaa og anse et saadant Skridt som det, vi gjorde, og en saadan Politik som den, vi fulgte, for den eneste forsvarelige for Konge, Folk og Forfatning, og jeg skal tillade mig at erklære, at jeg for mit Bedkommende, og jeg tror ogsaa for mine Meningsfællers, ikke et Dieblit fortryder, hvad vi have gjort ifjor, men at vi, hvis vi igjen stode i samme Stilling som ifjor, igjen stode overfor en 8de November under samme Forhold som ifjor, da atter vilde følge samme Politik. Vi have gjort det, siger jeg, fordi vi ansaa en saadan Politik, en saadan rolige, besindig og betænksom Politik for at være en Pligt mod Konge, Forfatning og Folk. Jeg veed meget vel, at Kongens Stilling forfatningsmæssig er ansvarsløs, og at Kongen altsaa i Grunden kan siges juridisk, konstitutionelt, at staa udenfor, hvad der sker her i Landet, og sølgelig heller ikke kan berøres af mulige Misgreb af Ministeriet saa vel som heller ikke af Ulovligheder fra Ministeriets Side; men disse konstitutionelle Theorier — det veed Enhver — ere ikke saa stærkt indgroede i den almindelige Bevidsthed, at de overdøve den naturlige Røst, der knytter Folkets Tillid og Folkets Dom om Monarkiet til, hvorledes Landet regjeres. Der er fra den sidste Tid ikke saa Exempler paa, ganske vist endnu enestaaende, enkelte Exempler paa, hvorledes Ministeriets Fremfærd i 1877—78 havde begyndt at rokke ved det stærke monarkiske Sindelag, der altid har udmærket det danske Folk. Der er Exempler derpaa i samtlige Samsundsklasser, Exempler, som efter min Mening maa gjøre enhver kongelig findet, besindig Mand i høieste Grad betænkelig. Der er ingen Tvivl om, at, dersom vi vare komne ind i en fleraarig eller længere Fortsættelse af de Tilstande, der vare